

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 120.

Tredte Session.

38te Møde.

Mandagen den 28de November.

(Forts.)

Sjæbning (fortsat): Efterat jeg nu har udtalt dette, skal jeg iøvrigt i en anden Retning betage det ærede Thing en Illusion, som det mulig kunde gøre sig efter de trøstelige Ord, der ere udtalte af den ærede Ordfører, den nemlig, at vi, skjøndt vi holde os til Planen af 1842, skulde kunne bringe vore Udgifter ned til 3 Millioner og 3 à 4 hundrede tusinde Daler; det kan Ingen; det kan den ærede Minister ikke gjøre. De Udgifter, som efterhaanden ere blevne nødvendige, efterat vi ere komne til den Anerkjendelse, at Soldaten virkelig skal ernæres for offentlig Regning, at han skal klædes for offentlig Regning, fortsagt, at han ikke skal leve paa sine Forældres Beføstning, Noget, man forhen troede, især da Udskrivningen faldt alene paa en enkelt Klasse, de Udgifter, saavel som de Udgifter, man i flere andre Henseender er kommen til at gjøre, og som man ikke havde forstaaet, at man maatte gjøre, da man forfattede Planen af 1842, gjøre det nødvendigt, at vi, hvis vi blive staaende ved den, maae komme til en Udgift, der ikke saa lidet overstiger den planmæssige. Naar dernæst de ærede Herrer klage over, at man bliver ved Planen, saa maa den ærede Rigsdag bemærke, at deri har den selv en ganske væsentlig Skyld; det er ikke Ministeriet alene, der har opretholdt den; det havde staaet i Thingets Magt at gjøre Afændringer i denne Retning, som havde ført over paa et andet Gebeet, — og det ligeoverfor en anden Minister, om hvem man ikke kunde sige, at han i det Hele taget ikke kom Rigsdagen imøde med Velvilje. Men denne

Art Forslag fandt ikke tilstrækkelig Understøttelse i Thinget, og fandt Modstand fra Ministeriet. Lad os ikke skabe os disse Illusioner; man har aldrig kunnet blive indenfor de Grændser, som Planen af 1842 har sat; de, som have forfattet Planen, have enten skabt sig selv en Illusion, eller ogsaa have de ikke vidst, hvad de selv sagde, og vi Andre ville skabe os en Illusion, naar vi ville haabe derpaa. Det lille Land Danmark maa komme ind paa den samme Vej, som alle andre saadanne smaa Lande ere komne ind paa; det kunne vi ikke undgaae, og naar man taler til os om den Gre og Anseelse, vi skulle indlægge os, saa er det en slet Gre og Anseelse vi forskaffe os, ved at forvalte vore Sager efter en Maalestok, der ikke svarer til vor egentlige og sande Bestaenhed, og det gaaer os da som Don Ranudo, — vi vise en glimrende Fordeel, men have en nogen Vagdeel. Det er det Skuespil, vi ville opføre, naar vi ikke tidt komme til at indsee, at vi maae betrede en anden Vej. Men lad os som sagt ikke skabe os en Illusion i denne Henseende. Deri har den ærede Minister Ret, at naar vi skulle holde os til Planen af 1842 med alle dens forskellige Fordringer og Bestemmelser, og syldestgjøre det simple og naturlige Krav, som den Mand kan gjøre paa os, som vi kalde tvungen under Vaaben, saa kunne vi ikke indskrænke vore Udgifter indenfor den Grændse, som engang er bestemt. Men vi behøve heller ikke at blive ved en saa stor Udgift som den nu værende, thi den gaaer langt ud over den, som virkelig er nødvendig, selv for at møde alle de Eventualiteter, som den ærede Minister har omtalt; han maa kunne møde dem med en mindre Udgift end den, der fordres.